

Om en lovovertrædelse er politisk, må efter forarbejderne til udleveringslovens § 5 altid bero på en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på karakteren af den eller de interesser, der er krænket ved overtrædelsen, samt på gerningsmandens motiv.

Reglen i udleveringslovens § 5 har længe været anset for et centralt princip i dansk udleveringslovgivning. Dette har bl.a. fundet udtryk i, at Danmark ved ratifikationen af den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme har taget forbehold over for den særlige bestemmelse i konventionens art. 1, hvorefter en række handlinger med tilknytning til kidnapning, gidseltagning m.v. aldrig skal kunne anses for en politisk forbrydelse eller for en forbrydelse, der knytter sig til en politisk forbrydelse eller udspringer af politiske motiver.

Endvidere har Danmark ved ratifikationen af tillægsprotokollen af 15. oktober 1975 (bekendtgørelse nr. 106 af 11. november 1986) til den europæiske udleveringskonvention afgivet erklæring om, at Danmark ikke er bundet af tillægsprotokollens kap. 1, hvorefter forbrydelser omfattet af folkedråbskonventionen og Genève-konventionerne vedrørende beskyttelsen af ofre i væbnede konflikter ikke skal anses som politiske forbrydelser ved anvendelsen af udleveringskonventionens art. 3.

Det er forudsat, at udlevering til tribunalen i praksis ikke nægtes med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse. Det må således lægges til grund, at tribunalen i kraft af sin sammensætning, procedureregler m.v., vil have foretaget en vurdering af dette spørgsmål inden en eventuel beslutning om retsforfølgning. Hertil kommer, at udlevering sker til en international domstol og ikke til en stat, over for hvilken den politiske forbrydelse er begået.

5.1.4. Efter udleveringslovens § 7 må udlevering ikke finde sted, hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Denne bestemmelse er ligeledes en følge af et dansk forbehold ved ratifikationen af udleveringskonventionen.

Ved afgørelsen af, om udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, skal efter udleveringslovens forarbejder de særlige forhold, der taler imod udlevering, afvejes imod den interesse, som den fremmede stat, navnlig under hensyn til lovovertrædelsens beskaffenhed og den tid, der er forløbet siden handlingens foretagelse, har i udleveringen.

Selv om den forbrydelse, der danner grundlag for udlevering til tribunalen, er af alvorlig karakter, vil det efter udleveringsloven ikke være udelukket at nægte udlevering for en tilsvarende forbrydelse af humanitære grunde. Det må imidlertid anses for tvivlsomt, i hvilket omfang udlevering til tribunalen kan nægtes af lignende grunde. Som nævnt medfører tribunalets anholdelsesbeslutning som udgangspunkt en ubetinget udleveringspligt, og det må formodes, at tribunalen i forbindelse med anholdelsesbeslutningen har taget også det humanitære aspekt i betragtning.

5.1.5. Efter statuttens art. 10, stk. 2, litra a, udelukkes strafforfølgning ved tribunalen ikke, såfremt den forbrydelse, med hensyn til hvilken der er foretaget strafforfølgning ved nationale domstole, er betegnet som en almindelig forbrydelse (»characterized as an ordinary crime«).

Bestemmelsen kan ikke antages at udelukke, at udlevering til strafforfølgning ved tribunalen kan nægtes, såfremt vedkommende person her i landet er dømt eller frifundet for den samme (faktiske) handling, som udlevering begæres for, jf. herved udleveringslovens § 8, hvorefter udlevering skal nægtes, såfremt personen her i landet er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling.

Efter § 8 sidestilles tiltalefrafald, der ikke kan omgøres, med en dom med hensyn til spørgsmålet om udlevering. Efter forarbejderne omfatter udtrykket »tiltalefrafald« påtaleopgivelse både af bevismæssige og andre grunde.

Uanset at tiltalefrafald ikke er omfattet af statuttens ordlyd, må tiltalefrafald, der ikke kan omgøres af den overordnede anklagemyndighed, jf. herved retsplejelovens § 724, stk. 2, formentlig kunne begrunde nægtelse af udlevering til tribunalen. Det må dog herved tages i betragtning, at en begæring om udlevering til tribunalen kan være begrundet i bevismæssige omstændigheder, som ikke har været de danske myndigheder bekendt på tidspunktet for en beslutning om påtaleopgivelse. Udlevering må i sådanne tilfælde kunne komme på tale uanset påtaleopgivelsen, jf. herved principperne i retsplejelovens §§ 975 om genoptagelse af strafforfølgningen i sager, der er endt med påtaleopgivelse.

5.1.6. Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for.